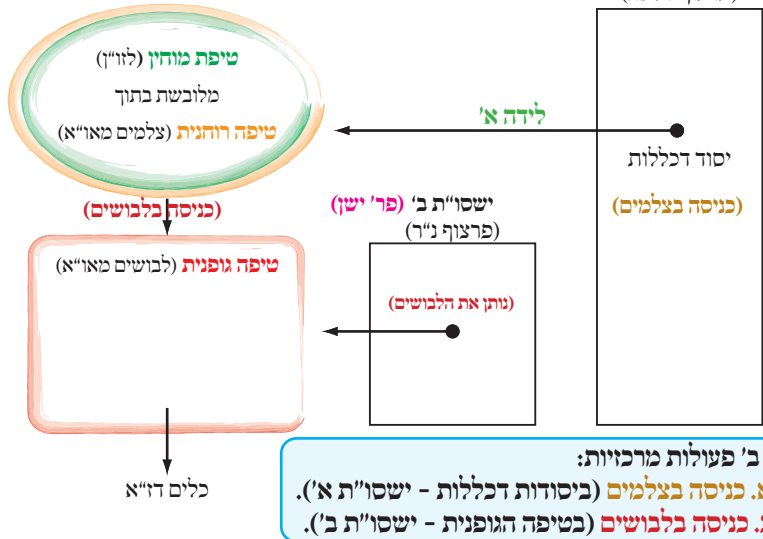

סדר הולדה וכניסת המוחין בז"א - הרכבת כ"ל צמ"א

ע"י אוצ"ח דף ל"ד ע"ד - אש"ל אות א'. אוצ"ח דף ל"ד ע"ב אש"ל אות ג'.

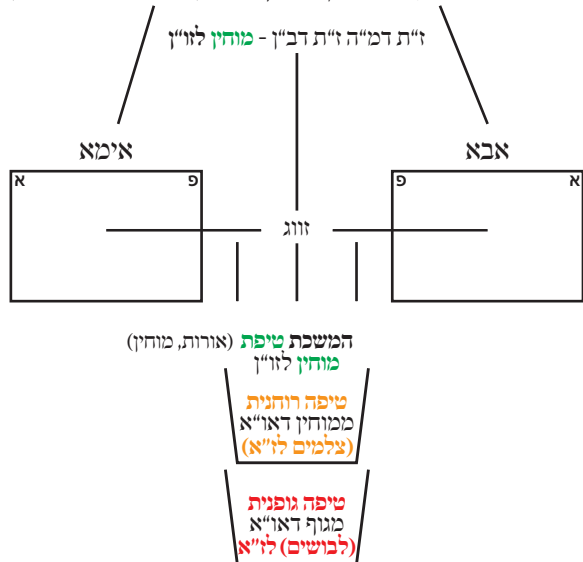
(ב)

פרצוף הכללות דאו"א וישסו"ת (פר' חדש)
(פרצוף נשמה)

ב' פעולות מרכזיות:
א. כניסה בצלמים (ביסודות דכללות - ישסו"ת א').
ב. כניסה בלבושים (בטיפה הגופנית - ישסו"ת ב').

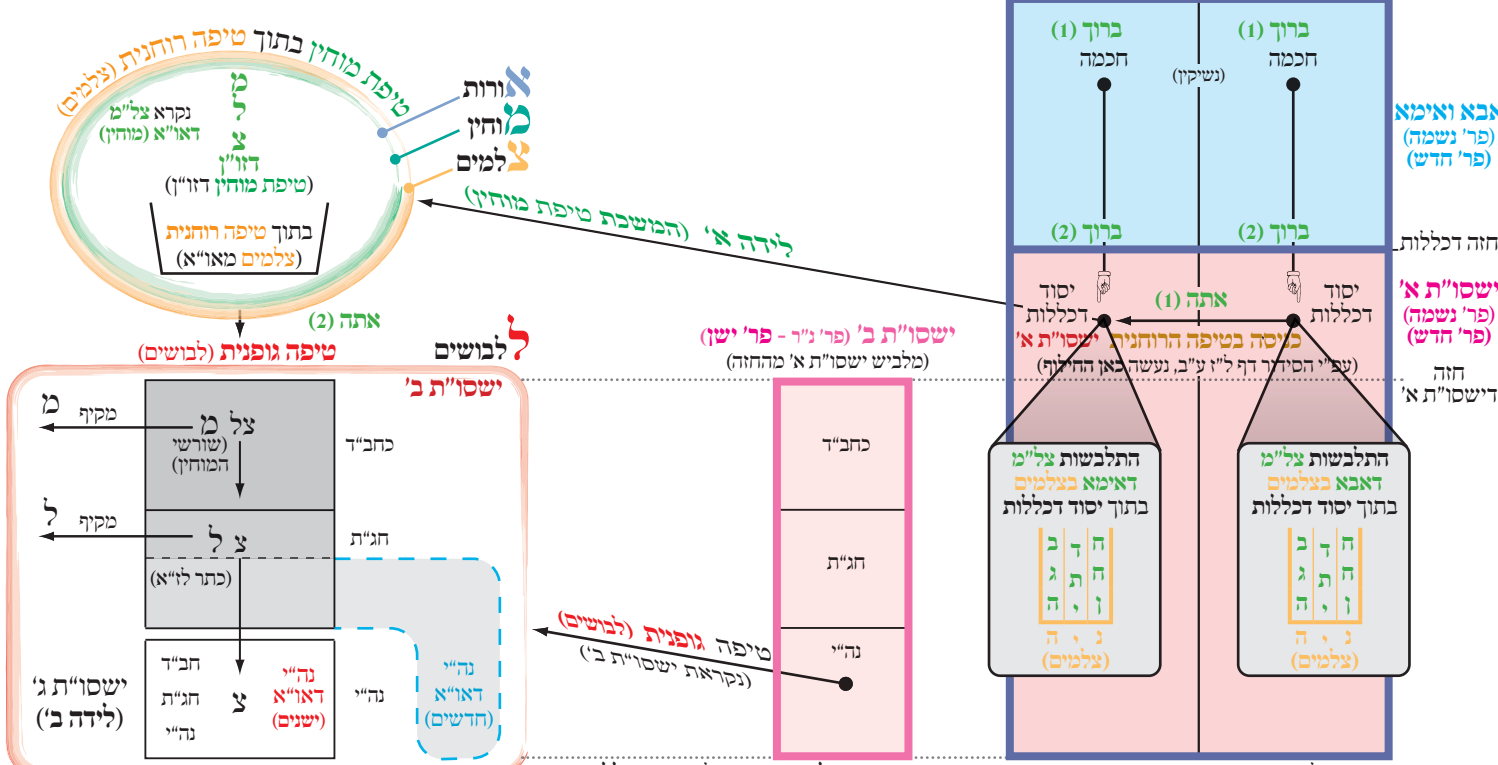
ע"י ע"ח ח"א דף צ"ח ע"ב, ק"ז ע"א-ב', פ"ג ע"ג הריפ"ש אות א'. אוצ"ח דף ל"ד ע"ב אש"ל אות ג'.

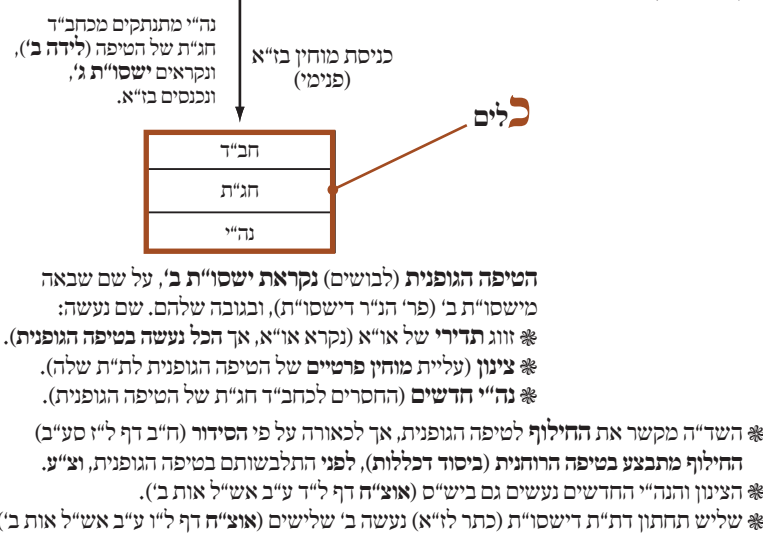
המשכת טיפת מוחין (אורות, מוחין)
טיפה רוחנית ממוחין דאו"א (צלמים לז"א)
טיפה גופנית מגוף דאו"א (לבושים לז"א)

ע"י אוצ"ח דף ל"ד ע"ד - אש"ל אות א'. נה"ש דף ט' רע"א ורע"ב, כרם שלמה ח"ו דף כ"ב ע"א, קס"ז ע"א. באתי לגני ח"א דף ס"א אע"ב. ע"ח ח"ב דף ט"ו ע"ד, השמ"ש אות א', הריפ"ש אות א'. סידור חול דף ל"ז ע"א - ל"ח ע"א. ע"ח ח"ב דף ח' ע"א פ"ג, דף י' ע"א פ"ד. שעה"כ דף מ' אע"ב. תו"ח ל' ע"ב. פת"ע ג' ע"א.

אבא ויש"ס (פרצוף הכללות)
 אימא ותבונה (פרצוף הכללות)

* כך נראה בסידור, אך לפי הגהת השד"ח (אוצ"ח דף כ"ד ע"ג אות ג') נראה שבקטנות לא שייך דין של פרצוף דכללות, וצ"ע.

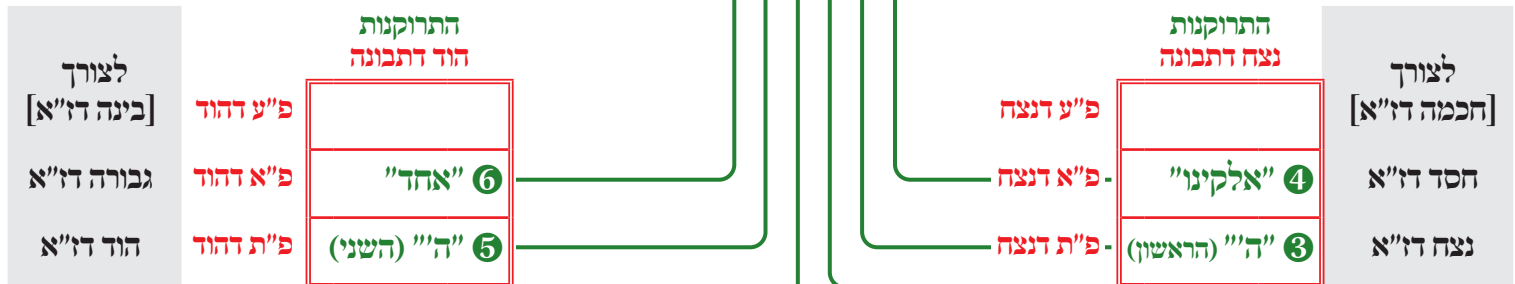
אוצ"ח דף ל"ח ע"א, ד"ה ורע, אש"ל אות ד'.

מקורות
 סידור חול ח"ב דף ל"ג ע"ב והלאה.
 אוצ"ח דף כ"ו ע"ב, אש"ל אות ה'.
 שעכ"ה דף כ"ה ע"ג.
 ע"ח ח"א דף פ"ג ע"ב, דף ק"ב ע"א.
 שע"ר ח"ב שאלה ע"ב וע"ג. ח"א שאלה ס"ד.
 אוצ"ח דף ל"ד ע"א, אש"ל אות ב', ג' (גם ביש"ס).
 פת"ע דף י"ז ע"ג אות ב' ובעיקר ד"ה ואין תימה.
 באתי לגני ח"א דף נ"ב ע"א.
 ע"ח ח"ב דף י"ג ע"ב כלל ח'.
 ע"י ציור סדר לידת וכניסת המוחין בז"א, בעמ' 26.

תנהי"ם דתבונה (שניים שהם שלישיים - טיפה גופנית)

ת"ת דתבונה (לפי נוסח הסידור)

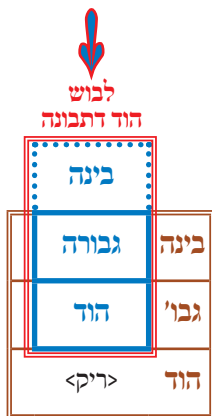
בפנים, עולים לחצי העליון כדי להשאיר מקום לכתר דז"א.
 באח', עולים לחצי התחתון, אין כתר עצמי לז"א.

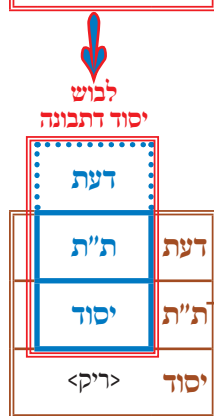
פ"ע דיסוד (יסוד דאימא - יכנס לדעת דז"א)

פ"א דיסוד (עטרת היסוד דאימא - יכנס עד החזה דז"א)

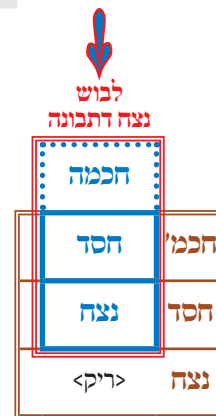
פ"ת דיסוד (הארה היוצאת מעטרת היסוד - יכנס ליסוד דז"א)

כלי בג"ה דז"א

כלי דת"י דז"א

כלי חח"ן דז"א

כניסת מוחין דז"א לתוך כלי ז"א, מלובשים בתוך נה"י דתבונה, בתיבת "אחד":

ארבע עינים בצינון

1. לפנות מקום בלבושים דאו"א לצורך מוחין דז"א.
2. לצורך החלב.
3. גורם לדחיית הולד.
4. ריבוי אורות (הנה"י דאו"א שעלו לת"ת), גורמים לבניית נה"י חדשים לאו"א.

תשובה מ"ש נשכח'ו הוסיפה זעירין
ביסוד ר"ל ביסוד דמלכות וכמ"ש
זכר ומקדש מלך ולא יש סתירה מזל"ו
מכר"ג שד"ה גר"ו :

(ע) שאלה כתוב נשכח'ו (דכ"ג כע"ב)
וז"ל כנס מ"ן של כזוג הכנה
הוא שורש לשם הויה צ"ח ז"ן אשר מקומה
בז"ה דאימא ע"כ ולא כן בסידור בחינת שמע
כתוב כלים דמ"ן כי ידות והמ"ן כי מנלפ"ך
וכה המעלה מ"ן הוא שם ז"ן יע"ש נמלא
שהמ"ן הוא מנלפ"ך ולא ז"ן וזה היפך מ"ש
נשכח'ו :

ועוד נשכח'ו כתוב דשם ז"ן מקומו בז"ה
דאימא ובסידור כתוב דשם ז"ן ושלשה
זוין מיסוד דאימא חבל מז"ת דאימא כתוב
שם ס"ג וכ"כ נשכח'ו (דכ"ג ע"ג) דז"ת
דאימא הם ס"ג יע"ש וכי"ש :

תשובה כתוב בע"ה שטר כ"ט [סוף פ"ב]
וז"ל וכזן זה מאד שכל מ"ן
הילוי שנהצטרין בכל פעם כולם הם בחינת
ז"ן זה וכו' ובהינת שם ז"ן פשוט עם ה'י
זוין הם רוחא אשר הוא המעלה אותם ומאלו
נמשכין אל המלכות צפת כיוקב ע"כ נמלא
זה כשם דז"ן הוא צחי מ"ן והוא המעלה
מ"ן ושני הבחינות ישנם צו ולענין מ"ש
מקומו בז"ה דאימא ר"ל שם ז"ן זה בחינת
כרוחא שנתן חבל לאימא ביסוד שלה וביסוד
נקרא כל שכולל כל הו"ק ומקבל מכל הו"ק
וכן אמר נשכח'ו דשם ז"ן מקומו בז"ת ומ"ש
דכו"ס דס"ג בז"ת דאימא כ"כ ג"כ בע"ה שם
דז"ת דאימא ז' היות דס"ג והג"ר ח"כ א"כ
הרתי איתנהו שם ז"ן הוא כרוחא דשצק
צלה ביסודה ושם ס"ג בז"ת שצ"ה מבר"ג
שד"ה גר"ו :

(עא) שאלה כתוב נשכח'ו [דכ"ג ע"ד]
וז"ל יש די מדרגות בק"ש
ואלו הם ה'י שיכיו צו מוחין פנימיים דקטנות
דאימא ה'י שיכיו צו גם מוחין מקיפיים
דקטנות דאימא וכו' וכל הדי בחינות אלו הם
במוחין דקטנות בשמות אלהים ע"כ וקשה
דכידור לא כתוב כולם אלהים אלא דוקא
בק"ש דערצית ודיוגר חבל בק"ש שעה"מ

ודקטנות נזכר אהיב דיוזין ושם שדי בחינת
ישראל כיער"ש וכו' היפך שכת"ו ויותר קשה
דנשכח'ו [ד"כ ע"ה] כתוב סדר המוחין
דיוקה כמ"ש בסידור וכו' היפך מ"ש נמלא
כנז' ול"ע :

תשובה קושיב זו בקשה אותה מכר"ן
ז"ל בספר "עולת תמיד" (דמ"ה
ע"ה) וז"ל צמח יש לחקור מה שייכות יש
בק"ש שעה"מ נאכהיב דיוזין צריצו צאחוריים
ובק"ש דקטנות נשד"י שהם מוחין דקטנות
וכלל מוחין דקטנות הם אלהים ולא אהיב
שדי ונלע"ד שהם מוחין דקטנות בסוד נח"ש
כנז' בספר קבלת יעקב (דרס"ה ע"ב) עכ"ל
נמלא שמ"ש הרב כל די בחינות הם אלהים
קאי על זמן ק"ש דערצית ודיוגר חבל בק"ש
שעה"מ ודקטנות הזמן גורם להיות בחינות
הללו ועיין צפתה עיניו [ד"ז ע"ג ד"ה וצטנין]
שהצ"ה מברב בספר מצר"ש [דקכ"ו ע"ה]
שכתב דכך היתה קבלתו בסדר שמות המוחין
יעו"צ ועיין נשכח'ו דרוש י"ב דפסח וכי"ש א.
מהמגיב גר"ו :

(עב) שאלה כתוב נשכח'ו [דכ"ה ע"ג]
וז"ל הנה יתבאר חללו שצפת
לידת התבונה את המוחין דגדלות דז"ה
מתקררין ומלטנין ירכותיה בסוד מ"ש רז"ל
אין התורה מתקיימת חלא צמ"י שממית עלמו
עליה וכו' והנה עתה בק"ש נכנסין צ"פ תחאין
דלח דאימא בחכמה ובחסד דז"ה וכו' יע"ש
ז"ל כיון שצפת ק"ש בזוג נמשכו ג"ר ו"ק
דמוחין דאימא ח"כ לפ"י לר"ך ג"כ לכיון צליון
ג"ר דנכ"י והרב נשכח'ו ובסידור לא הזכיר
חלא בלענות ו"ק דנכ"י נשכח היות דפסוק
שמע עוד ז"ל חס יש ליון גם צנכ"י דאצא
או לא כי נראה שר"ך חליון גם צנכ"י דאצא
בק"ש כדי שיתלבשו צהובים המוחין דגדלות
שמלד אצ"ה דמאי שגא מאימא ?

עוד ז"ל חס יש ליון צנכ"י דו"ק הישכוח
ללרך מוחין דקטנות או לא שגראב
שר"ך להיות דצ"י כיון שהפסוק וראיחם על
האזניים הוא רומז לכוד חליון וכמ"ש בע"ה
שטר המוחין פ"ג יע"ש והפסוק מייחי צלודת
העובר

שערי

ענין ק"ש דיוצר

רחמים

כא

העוצר לערך מוחין דקטנות וע"ז כתב הרב שכתב לענין הו"ע"א :

תשובה נעילס א"ח להמשיך הניחוח לכה"י דיבסו"ת אלא ע"ז לענין

וכתב ש"י רב ששה פרקין דכה"י דאימא מלמננין כונתו בנתיבות שמת יכו' נרמזו רב אלוהי הברי ע"ה כתב הו"ע"א כולם מלמננין ולכן יבוא צמק"מס נכה"י החדשים וע"ז וכן נכה"י דלצה יכיה בהם לענין שכבר כתב הרב ע"הו נדבר בלימא וממנה תקום לצצה וכ"כ צסידור הרש"ם בתיבת לממן שמו להמשיך סווס נכה"י החדשים דיבסו"ת לתוך כה"י דמוק ע"ה"ש מצולח שהיה בליגון גם צוה"י דיב"ס וע"ז נעשו נכה"י החדשים וכ"כ להדיא בתיבת בלהבה וע"ז צק"ש לריך לכוון בתיבת אחד להבליס בליגון צג"ר דכה"י דלימא וצוה"י דלצה אצל גבי מוחין דעיצור ויניקה לא כתב הרב נכוון צק"ש צבלטנות נכה"י דו"ק דיבסו"ת ע"ז מהרה"ג שד"ה נר"ז צמוספת צולור :

א"ה עיין צפתה עינים (ד"ז ע"ג ד"ה ואין) מ"ש צענין לענין דעיצור ויניקה והו"ע"א :

עו **שאלה** נודע צק"ש בלטנות ששה פרקין דכה"י דתבונה צששה

תיבות דפסוק שמת נמלא שבלטנות תהיה קודם המשכת המוחין וקשה שכול הופך מ"ש צעמידה בתיבת בלהבה שאלו שאלו המוחין ליבסו"ת כצ"י אז מוסחלקין המוחין חיות ולחות דחלי ת"ת וכה"ס ועולים צחלי העליון דת"ת דיבסו"ת והסברה מברעת כמ"ש בתיבת בלהבה עכ"פ ל"ל מה נשתנה מזל"ז ?

תשובה מה שכתב צק"ש בלטנות הפרקין קודם ביבולו המוחין זה נרמז

צעלמא נרמז צששה תיבות בלטנות ו"ק דכה"י דלימא שכתבים צז"א צק"ש אצל עיקר הבלטנות נעשה צוה"י דיבסו"ת השניים שבהם מתלבש צ דללס וזה נעשה אחר שאלו המוחין צכתצ"ד חג"ה דיבסו"ת כצ"י ונעשה מ"ר דללס נמלא דצק"ש נעשה בליגון ע"ד העמידה צאמירתה צלהבה שנעשה בליגון אחר שאלו המוחין מהרה"ג שד"ה יל"ז :

עד **שאלה** כתוב צשכ"ו (דכ"ה ע"ד) וז"ל כונת ייחוד ק"ש וכו']

ואז יכין כי נמשכן אל הו"ע"א חיות בלצה צמות הרחמים ששה כי חלוקה כי ששה כי מוחין הרחמים וצבכמל"ז בה תכין א המלכות ע"כ צ"ש כי לא נמלא מ"ה צסידור בתיבת אחד שמוסף צבטנות הרחמים ששה חלוקה כי ולא נוקי צאמירתה צשכמל"ז והו"ע"א :

תשובה עיין צש"ס ח"ג ט"ל דרום כי דק"ש חות ל"א בהקשה בן יבניה צל"ש וגדלה

זוה ח"ג מדבריו הרב וצמ"ש צסוף הדרוש נזולתי ועיין לעיל צשאלה ס"ה והו"ע"א מהמנוס נר"ז : **עו** **שאלה** כתוב צוכר בל"ס (דכ"ז ע"ז) ח"ל ועתה צמלת שמת יכוון

לויג א"ח ובסו"ת צפרל"ק בחילוק דכ"ה חמלעיוס בלהם ע"כ וקשה בלא צוכר בל"ס (ד"כ ע"ז) צבקדמת הברכה כי כי זיוג דהיות העולמות נעשה ממילא בלא על ידו וז"ל לקבל דמוצ"ד ולהעלות עם הזו"ן לע"ד וז"ן ע"כ ח"כ מצולח צזווג דהיות שכול זוג דיבסו"ת נעשה בלא ע"ז וכול הפך האמור ציכוון לויג יבסו"ת :

תשובה לעילס זוג חיל"י דיבסו"ת שיהא לערך חוות העולמות הוא הו"ע

חמיד נא ע"ז אצל עכ"ז צק"ש לריך לכוון לזוג זווג בחילון דיבסו"ת כדי להמשיך חבלום מוחין דיניקה ע"ד כינה הברכה שמוזוגים זוג חג"ה לערך מיהין דיניקה אפילו שזווג חדור הרב כתב בן שלא לריך להעלות מ"ן אצל לערך מוחין דיניקה לריך לזוג יבסו"ת ועיין צע"ה שער ס"ג פרק ו' מהרה"ג שד"ה יל"ז :

א"ה הנהאס צזוג חדור הוא שיעור חיות המיכרה ועתה מכונים צזוג יבסו"ת להשפיע צצווי מוחין דיניקה להרבות ככה לזו"ן שיעלו למ"ן לזוג הפנימי וזה צין ציניקה דק"ש וצין ציניקה דצרכה והו"ע"א :

עו **שאלה** כתוב צוכר בל"ס (דכ"ז ע"ז) וז"ל בתיבות כי חלוקה כי

ומשך מיה"ו דע"ז דחכמה דח"א לחו"א ויבסו"ת ולדעותיהם בתיבת כי יכוון להמשיך מווד דע"ז דמו"ס דח"א לחה"ן צג"ה דת"י דלצה ויע"ס בתיבת חלוקה יכוון להמשיך מה"ג ראשונה דע"ז דמו"ס דח"א לחה"ן צג"ה דת"י דלימא וצבונה יבתיבת כי השניה יכוון להמשיך מאות ו"ו דע"ז

[לד:]

ישׂראֵל

יכוין להמשיך חח"ן בג"ה דת"י [דכחב"ד וחג"ת (כלים פנימיים ואמצעים דיו"ן)],
 דנה"י (צ') דפרצוף ו"ק (קטנות) דיש"ס (אבא).

עם מוחין פנימיים דצ' דצלם המלובשים בהם, עם מוחין פנימיים דיניקה המלובשים בהם, שהם אלהים דיודי"ן, וריבוע אלהים פשוט, שהם גמט' ש"ר והם מוחין דחו"ב. ואותיות דריבוע אלהים מלא, שהם מ"א אותיות גמט' אל"י והם מוחין דחו"ג. עם חלקי הנרנח"י והמקיפים המלובשים בהם, שהם ד' אהי"ה וד' הויו"ת, ונקודותם כידוע, שהם חיות ונשמות, וחיות ונשמות דרוחות, דנרנח"י דנפש (צ'), דרוח (יניקה), [דנפש] דנשמה, דמ"ה, דמ"ה ודב"ן (יש"ס):

(חח"ן) (גה"י)
 חיה דנרנח"י דנפש,
 (יניקה) (גה"י) (ישסו"ת)
 דרוח [דנפש] דנשמה
אֱלֹהִים
יְהוָה

(חח"ן) (גה"ה) (דדת"י)
 חיה ונשמה דרוח, דנרנח"י
 (גה"י) (יניקה) (גה"י) (ישסו"ת)
 דנפש, דרוח [דנפש] דנשמה
אֱלֹהֵינוּ יְהוָה
יְהוָהוּוְהוּוּ

(חח"ן) (גה"י)
 חיה דנרנח"י דנפש,
 (יניקה) (גה"י) (ישסו"ת)
 דרוח [דנפש] דנשמה
אֱלֹהִים
יְהוָה

בינה
 (ריבוע אלהים פשוט)
א אל אלה אלהי אלהים
 גי' ר

חכמה
 (אלהים דיודי"ן)
אלף למד הי יוד מם
 גי' ש

חו"ג דדעת (מ"א אותיות של ריבוע אלקי"ם במילוי יודי"ן)

אלף.אלף למד. אלף למד הי. אלף למד הי יוד. אלף למד הי יוד מם

גי' אל"י

מוחין פנימיים דיניקה דצ' דצלם דו"ק דיש"ס, לחח"ן בג"ה דת"י [דכחב"ד וחג"ת (כלים פנימיים ואמצעים)] דנה"י דפרצוף ו"ק דמ"ה דמ"ה ודב"ן (יש"ס) [דבינה (לחש)] דנה"י דבינה (ישסו"ת) דז"א [העומד בהיכל אהבה דבריאה]:

יכוין לסלק האור המתפשט בעטרת יסוד דתבונה, להעלותו לת"ת דתבונה. ומצטננת העטרה הנז' לצורך [שפע ת"ת דז"א, לכניסה בכלי] הדעת דז"א:

[לה.]

הקדמה לה' אלקינו ה'

יכוין להכין ולהזמין את או"א ודעת (שע"ר ח"ב ש' ע"ז) ע"י שימשיך להם מיה"ו דע"ב דמוחא סתימאה דא"א מוחין דיניקה, לאו"א ודעת. דהיינו ע"ב לאבא מחח"ן דמוחא סתימאה דא"א מיו"ד דע"ב דא"א, וקס"א לאימא מה"י דע"ב דא"א מבג"ה דמוחא סתימאה דא"א, וע"ב וס"ג לדעת מוי"ו דע"ב דא"א מדת"י דחסדים דמוחא סתימאה

(ב)
אלהינו
אימא [ותבונה]
מה"י ראשונה דע"ב
דבג"ה דמ"ס דא"א
אהיה
יהיה
אלף הי יוד הי
(לבג"ה דאו"א וישסו"ת)

(א)
יהוהאדני
דעת (תרין מזלין)
מיו"ו דע"ב דדת"י [דחסדים]
דמ"ס דא"א
אהיה
יהיה
יוד הי ויו הי
נוצר
יוד הי ואו הי
(לדת"י דאו"א וישסו"ת)

(א)
יהוהאדני
אבא [ויש"ס]
מיו"ד דע"ב דחח"ן
דמ"ס דא"א
אהיה
יהיה
יוד הי ויו הי
(לחח"ן דאו"א וישסו"ת)
(שע"ר ח"ב ש' ע"ו)

[לאימא ותבונה]

[לתרין מזלין]

[לאבא ויש"ס]

יכוין לסלק האור שבפרק
אמצעי דנצח דתבונה
ולהעלותו לת"ת דידה ועי"כ
מצטנן הפרק הנז' לצורך
[שפע חסד דז"א, לכניסה
בכלי] חכמה דז"א.

יכוין לסלק האור שבפרק
תחתון דהוד דתבונה
ולהעלותו לת"ת דידה ועי"כ
מצטנן הפרק הנז' לצורך
[שפע הוד דז"א, לכניסה
בכלי] גבורה דז"א.

יכוין לסלק האור שבפרק
תחתון דנצח דתבונה
ולהעלותו לת"ת דידה ועי"כ
מצטנן הפרק הנז' לצורך
[שפע נצח דז"א, לכניסה
בכלי] חסד דז"א.

ועד"ז יכוין להמשיך מעתיק לא"א מוחין דיניקה, ומאח"פ דא"ק לעתיק, וכן מזה לזה עד רום המעלות, כדי שעיי"ז יהיו מוכנים כל הפרצופים (דיניקה) לעלות מו"ן (עפ"י זה נראה שהבירורים והעליה בפרצופי היניקה), כל פרצוף לפרצוף שלמעלה ממנו, כדי שיזדווגו כל הפרצופים הנז' (דגדלות, בירידה) במלת אחד להמשיך מוחין דגדלות לפרצוף שלמטה מהם:

יכוין גם היחוד הזה דאו"א דאצי', ודו"ן דבריאה

אהיה
יכוין לדבק ולקשר
נשמתו עם נשמת
הצדיק לעורר מו"ן
דאימא.

אהיהויה
יוד הי ויו הי **יוד הי ואו הי**
**יכוין לזווג את או"א והיא מעלה מו"ן
ע"י נשמתו ונשמת הצדיק וע"י שם ס"ג.
והוא ישפיע מ"ד ע"י חיה שלו וחית הצדיק
וע"י שם ע"ב. ומזדווגים ע"י שם ע"ב.

יהיה
יכוין לדבק ולקשר
חיה שלו עם חיה
של הצדיק לעורר
מ"ד דאבא.

* נלע"ד כי תחילה צריך שיכוין למסור עצמו עק"ה ולקבל דמב"ד מוד' אותיות הוי"ה וד' אותיות אדני"ו וליחדם ע"י ד' אותיות אהי"ה וג"כ צריך להעלות נ"ח שלו עם נ"ח של הצדיק ועם הנ"ח של הזו"ן לנ"ח דאו"א ואח"כ יכוין לזווגם כנז' וכמ"ש בע"ח של"א דרוש י"א כלל ט"ז וי"ט ובש' הכוונות בדרושי ק"ש ובדרושי נפ"א וע"ש וא"ש את"ס.

[לה:]

יכוין לקיים מ"ע אנכי ה', ולא יהיה לך, וליחד ה' ב"ה.

א) אה"ה

א"ה ט"ס דז"א שבו שם מ"ה יוד הא ואו הא.

ד נוקביה לאה [ורחל], ורחל העומדת אחורי ד' ספי' תנה"י דז"א, שבה שם אדנ"י.
[זו"ן ב] אחדות גמורה יאהדו"נה"י

ב) יכוין למסור עצמו עק"ה. ויכוין לקבל ד' מיתות בית דין מד' אותיות הוי"ה (ז"א, מלובש בנוק') וד' אותיות אדנ"י (נוק', ביה"ד המבצע), לייחדם ע"י ד' אותיות אה"ה וע"י עסמ"ב

ע"ב	סקילה	א	א	ולייחדם ע"י	א	יוד הי ויו הי	א
ס"ג	שריפה	ה	ד	ולייחדם ע"י	ה	יוד הי ואו הי	ה
מ"ה	הרג	ו	נ	ולייחדם ע"י	ו	יוד הא ואו הא	ו
ב"ן	חנק	ה	י	ולייחדם ע"י	ה	יוד הה וו הה	ה

ג) ויכוין להעלות נרנח"י [דנשמה וחיה] שלו למ"ן אל הנוק' דז"א דאצילות העומדת בבריאה. ולהמשיך לה י"א"י דס"ג דאותיות מכתר וחכמה דאימא, והם כמספר א"ל בסוד חסד אל. ויכוין להמתיק בו את הב"פ ש"ך ש"ך דינים דזו"ן הנכללים אח"כ (⊕) בה. ועי"ז מתמלא שם אדנ"י שבה אלף דלת נו"ן יוד (⊙) שהוא גי' תרע"א כמספר ב"פ ש"ך ש"ך וי"א"י.

ד) גם יכוין להעלות נרנח"י [דנש' וחיה] שלו עם הנוק' דז"א (תמול שלשום), [עם שברי הכלים] עם הרפ"ח ניצ' [עם זו"ן דקט"י], מהיכל אהבה דברי' אל הז"א (היינו אבד"ו - מע"א דף צ' רע"א)

מדרגה ז'	ע"ב דע"ב - מלכות דחסד
יוד הי ויו הי	בירורי ב"ן דע"י, ואבא, וז"א.
מדרגה ה' וז'	ע"ב דס"ג - מלכות דגבורה
יוד הי ואו הי	בירורי ב"ן, הנוק' דע"י, ואימא, ונוק' דז"א.
יוד הי ואו הי	מספר
מדרגה ג' וז'	ע"ב דמ"ה - מלכות דתנה"י
יהוה יוד הא ואו הא	בירורי ב"ן, דא"א, ויש"ס, ויעקב.
מדרגה ב' שהיא ד'	ע"ב דב"ן - מלכות דמלכות
י"ה יהו יהוה	בירורי ב"ן, הנוק' דא"א, ותבונה, ורחל.
ס"ה גי' רפ"ח	

ה) ויכוין לחבר זו"ן (יחוד), ומתחברת רחל עם לאה (⊙) יאהדו"נה"י (החיבור לצורך נתינת כוח לאו"א לברר, מע"א דף צ"א ע"ב. עי' בא"ל ח"א דף נ"ד סע"ב)

- ⊕ עי' שם משמעון דף קס"א סע"א, המיתוק נעשה בנסירה (בתיבת באהבה).
- ⊙ עי' ש"ש ח"ג דף ל' ע"א אות צ'.
- ⊙ אדנו"ת מלא מראה על שלימות הנוק'.
- ✿ עי' שע"ר ח"ב ש' ע"ח, עם ג' עיינין (שהבאנו בתיבת שמע).
- ⊙ עי' שע"ר ח"א ש' ע"ח.

① גם יכוין להמשיך מה"י אחרונה דע"ב דא"א דדת"י דגבורות דמ"ס, מוחין דהוי"ה ואדנ"י עם הנרנח"י דו"ק דזו"ן

אֱלֹהִים יְהוָה אֱלֹהִים יְהוָה	אֱלֹהִים אֱלֹהִים יְהוָה יְהוָה אֱוֹהֵי־וְהוֹ יְוֵהוּוְהוֹ יֵאֱהֻדוֹנֵהִי לחח"ן בג"ה דת"י דזו"ן	אֱלֹהִים יְהוָה אֱלֹהִים יְהוָה
--	--	--

② גם יכוין לסלק האור שבפרק אמצעי יהוד דתבונה, ולהעלותו לת"ת דידה, ומצטנן הפרק הנז' לצורך [שפע גבורה דז"א, לכניסה בכלי] בינה דז"א

(כאן מתחילה העליה לע"ב ס"ג דא"ק - רק מי שהבאנו בשמע ישראל עולים. יש לציין שלפני תחילת העליה בפועל, היינו צריך לכוין שקודם זו"ן מבררים בירורי או"א^(O), אלא שסידרו כוונת הברור הזה רק לאחר כוונת העליה לאו"א, וכן בכל שאר הפרצופים. צריך תמיד להקדים את הברור לפני העליה) ח

גם יכוין להעלות נשמת [וחיית^(*)] זו"ן, והם [כל^(*)] אותם המו' שנכנסו בתי' שמע ישראל, עם נשמתו [וחייתו], עם נשמת יסוד דא"א שבבינה דז"א, עם הברורים הנז', למז' לאו"א

אֱלֹהִים יְהוָה אֱלֹהִים	אֱלֹהִים יְהוָה אֱלֹהִים
אֱוֹהֵי־וְהוֹ יְוֵהוּוְהוֹ אֱלֹהִים	אֱוֹהֵי־וְהוֹ יְוֵהוּוְהוֹ אֱלֹהִים

① עי' בא"ל ח"א דף נ"ה ע"ב ד"ה גם יכוין. קודם, עליית הנוק' לאצי". אח"כ המשכת ה' אחרונה דמו"ס דא"א, כדי שיעלו לאו"א (כלומר, זה לא לצורך עליה לע"ס דא"ק), הרב מביא שעה"כ.

② עי' בא"ל ח"א דף נ"ז ע"ב, קודם הברור ואח"כ העליה.

* עי' בא"ל ח"א דף נ"ו ע"א.

③ עי' שע"ר ח"ב ש' ע"ח, עם ג' עיינין (בתיבת שמע), וה' אחרונה, ..., שכולם נקראים מו' דיניקה.

ויכוין לזווג או"א דפנימיות דפנימיות, רוחא ברוחא (פנימי, כאן) דאו"א (א) (אחר) [אח"כ] הזיווג החיצון דגופא בגופא.

זיווג פנימי רוחא ברוחא (נשיקין) (ב) בכתרים ובקב"ד ובז"ת
איהיהיה **איהיהיה** **איהיהיה** **איהיהיה**

[לז:]

(ב) כונה זו היא בק"ש דערבית לבד

(גם יכוין לעורר מ"ד דאבא ע"י חיה שלו וע"י שם ע"ב. וגם לעורר מ"ן דאימא ע"י נשמה שלה ושם ס"ג, ומזדווגים בבחינת כלים החיצונים דפנימיות שלהם:

יהיה **איהיהיה** **איהיה**
יוד יהי ויהי **יוד יהי ויהי**

להמשיך ד' מו' דחכמה שב[גזרת] חב"ד דאבא: החו"ב ליסודו, והחו"ג למלכותו. וכן יכוין להמשיך הד' מו' דבינה שב[גזרת] חב"ד דאי: החו"ב ליסודה, והחו"ג למלכותה (דכללות. תוצאה דיחוד דנשיקין).

(כאן נעשה יחוד גופא בגופא - וחילוף) ויכוין לזווג ישסו"ת הראשונים. דהיינו, שאימא מעלה מ"ן, שהם חכמה וחסדים שהם מ"ה דב"ן, והם חח"ן, ודת"י דחסדים דצל"ם דאימא, ונותנתם לאבא. ואבא משפיע מ"ד והם בינה וגבורות, שהם ב"ן דמ"ה, והם בג"ה, ודת"י דגבורות דמו' דצל"ם דאבא, ונותנם לאימא (עצם החילוף). (צל"ם-אורות. צלם-לבוש זך). ועי"ז נכלל הצל"ם דאבא, ונעשה כולו מחכמות וחסדים [דאו"א], שהם מ"ה דמ"ה ומ"ה דב"ן, ומתלבשים ד' מו' בנה"י (בצלמים): חכמה בנצח, בינה בהוד, חו"ג ביסוד, והם צל"ם דאחור, בערבית דבינה (ביוצר דחו"ב) (ובר"ח גם דכתר) דנה"י דיש"ס [ביסוד דכללות]. ועד"ז נכללו המו' דצל"ם דאימא, ונעשה כולו מבינות וגבורות [דאו"א], שהם ב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן, ומתלבשים ד' מוחין הנז' בנה"י דילה (בצלמים): חכמה בנצח, בינה בהוד, חו"ג ביסוד,

א. וכמ"ש בספר עלי נהר די"ב ע"ד (בנדמ"ח ל"ח ע"א) אות מ"ג, וז"ל: ומ"ש זווג פנימי רוחא ברוחא, אהיה הוי"ה אחר זווג החיצון דגופא בגופא דאו"א, שורש דברים אלו בדרוש דנפ"א וכו'. והנה במלת שמע עשינו זווג חיצון, דגופא בגופא דאו"א, התמיד. ועכשיו באחד אנו מזווגים אותם רוחא ברוחא שהוא זווג הפנימי. וכעד"ז בזווג זו"ן, במלת מלכותו אנו עושים זווג רוחא ברוחא, ובנפ"א עושים זווג גופא בגופא. וזווג זו"ן דרוחא ברוחא דוקא ביום, וע"ש. ואני הצעיר הוכרתי לבאר זה לפי שראיתי שכתב הרב ש"ש בספר פתח עינים די"ט ע"ד אות ט"ז. וז"ל: זווג פנימי רוחא ברוחא אחר זווג החיצון דגופא בגופא דאו"א, צ"ל אח"כ, וט"ס נפל בספרים וע"ש. ונ"ל הטעם שאמר ט"ס, יען כי רצה לפרש כי כאן במלת אחד אנו מזווגים ב' הזווגים הנז' דאו"א, והם זווג החיצון דגופא בגופא וגם זווג פנימי רוחא ברוחא [דאו"א]. ולכן מטעם זה מוכרח הוא לומר כי ט"ס, וצ"ל זווג פנימי רוחא ברוחא אח"כ. יען כי קודם צריך לזווג החיצון דאו"א עתה (אחד), מלבד הזווג החיצון דמלת שמע. ואח"כ מזווג הזווג הפנימי שהוא רוחא ברוחא דאו"א ג"כ. וזהו לא כמ"ש בספר עלי נהר, כי הזווג הא' שהוא זווג החיצון דגופא בגופא דאו"א, כבר זווגנו אותו לעיל במלת שמע, ונשאר לנו עתה לזווג הזווג הפנימי דרוחא ברוחא דאו"א. ולכן מטעם זה גרס אחר ולא אח"כ. וא"ש ההי"ב

לסיכום: ענה"ה - אחר. ש"ש אח"כ. ע"י ענה"ה דף ל"ט ע"ב אות ס"ט. פא"ה דף רצ"ג ע"ב. וע"י שו"ת דעה והשכל ח"ד סימן י"ח דף ס"ד ע"א, וכן ח"ו סימן ט' דף פ"ד ע"ב. בפועל, כאן רוחא ברוחא, וכתרת לגופא בגופא, בעמוד הבא (זיווג ישסו"ת א').
 ב. עיין הגהות בסוף הספר.

והם צל"ם דאח', בערבית דבינה (ביוצר דחוי"ב) (ובר"ח גם דכתר) דנה"י דתבו' [ביסוד דכל'ן].
 (העברת הטיפה, ואח"כ לידה א') ואז יכוין להוציא ב' צלמי המו' דאו"א שבנה"י [דג"ר (⊙)]
 דישסו"ת הא', וכל צל"ם כלול מי"ס שבו, דכל פר' ופר' מהפרצופים הנ"ל. [לתא.]

ויורדים ומתלבשים כל ב' צלמי המוחין דאו"א מהפרצופים הנ"ל, באחוריים דכחב"ד
 דישסו"ת השניים (טיפה גופנית, עי' אוצ"ח דף ל"ד ע"ד אות א', עה"ל ח"א-26) דהפר' הנ"ל.
 ומוציאין הארת המוחין שלהם ו[הם] מקיפים מחוץ לכחב"ד דישסו"ת השניים (טיפה
 גופנית), דפרצוף הנ"ל, והם ב' דצל"ם. ויכוין להשאיר שם שורשי המוחין (רשימו, לכתר
 דז"א, בקונה הכל), שהם הכחב"ד דב' הצלמים דאו"א דפרצופים הנ"ל.

ולחמשיך שארית המוחין שהם הו"ק דב' הצלמים דאו"א, דהפרצופים הנ"ל, ומתלבשים
 באחוריים דחג"ת דישסו"ת השניים (טיפה גופנית) דפרצופים הנ"ל. ומוציאין הארת המוחין
 שלהם ומקיפים מחוץ לחג"ת דפרצופים הנ"ל, והם ל' דצל"ם. ולהשאיר שם (רשימו) החג"ת
 דב' הצלמים הנ"ל. (כאן מתבצע [השלמת] הצינון, ג"ר דאימא וי"ס דאבא. שע"ר ח"ב ש' ע"ב-ג).
 ושארית המוחין שהם הנה"י (צ') דב' הצלמים, להמשיכם ולהלבישם בט"ס חח"ן בג"ה דת"י
 דאחוריים דט' פרקין דנה"י דכל פרצוף ופרצוף דישסו"ת הב' (טיפה גופנית), דהפרצופים
 הנ"ל הנק' צ" דצל"ם (לידה ב', אחרי הניתוק), והם ישסו"ת השלישיים:

[לט:]

יכוין להחזיר המוחין ד-צ' דאבא שעלו למ"ן עם הנרנח"י והמקיפין:

אהיה	אהיה	אהיה	אהיה
יהיה	יהיה	יהיה	יהיה
יהיה	יהיה	יהיה	יהיה

אלף למד הי יוד מם א אל אלה אלהי אלהים

אלף, אלף למד, אלף למד, אלף למד הי, אלף למד הי יוד,
 אלף למד הי יוד מם

לחח"ן בג"ה דת"י דפרצוף ו"ק דמ"ה דמ"ה דמ"ה ודב"ן דבינה דז"א (⊙).

[ע"א:]

(א) ולוקחת הנוק' כ"ב אתוון מז"א (דינים), [שהם ציר ודלת שביסודה בגי' כ"ב], ובהם נעשו רמ"ח אבריה
 וג"כ לוקחת ה"ג מנצפך, והם המוחין שבה
אבגדהוזהט"יכלמנסעפצקרשת
מנצפך

ומכללותם (כ"ב אתוון) וכללותם (ה"ג) שביסוד, הם
 נעשה כלי יסודה ו' המ"ן שבה ו**מנצפך** (ביסודה)

ועתה נעשה החותם הראשון שבה (ביסודה), הנקרא ירושלים

בְּאֵהָבָה

יכוין למסור עצמו עק"ה

סקילה	א	א	ולייחדם ע"י	א	יוד ה' וי' ה'	ע"ב
שריפה	ה	ד	ולייחדם ע"י	ה	יוד ה' ואו ה'	ס"ג
הרג	ו	נ	ולייחדם ע"י	ו	יוד הא ואו הא	מ"ה
חנק	ה	י	ולייחדם ע"י	ה	יוד הה וו הה	ב"ן

ולהעלות נשמתו [וחייתו] למ"ן להיכל אהבה דהק"ק (◇) דנוק' דבריאה.

ולברר מהק"ק הגז' מאנ"ך דרפ"ח דאח' ופנים דפנים דפרצוף בינה (לחש)

(חכמה-חזרה) דזו"ן

(במנחה - דכלים אמצעים. בערבית - דכלים חיצונים)

ע"ב דע"ב - מלכות דחסד	מדרגה ז' יוד ה' וי' ה'	בירורי ב"ן דע"י, ואבא וז"א.
ע"ב דס"ג - מלכות דגבורה	מדרגה ה' וז' יוד ה' ואו ה' יוד ה' ואו ה'	בירורי ב"ן דנוק' דעתיק, ואימא, ונוק' דז"א.
ע"ב דמ"ה - מלכות דתנה"י	מדרגה ג' וז' י' הוה יוד הא ואו הא	בירורי ב"ן דא"א, ויש"ס, ויעקב.
ע"ב דב"ן - מלכות דמלכות	מדרגה ב' שהיא ד' י' י' הוה י' הוה	בירורי ב"ן, דנוק' דא"א, ותבונה, ורחל.

ולהעלותם עם נשמתו [וחייתו] לזו"ן דאצילות (אבד"ו)

א. עיין בע"ח ח"ב ש' ל"ה פ"ג, ובש' כ"ה דרוש ב' כלל ד' ובשער ההקדמות מדף ס"ח ואילך יש"ב.
 ◇ עי' ענ"ה דף כ"ו סע"ב, הגהת השד"ה אות מ"א. עי' גם דף ל"ב סע"א, השד"ה אות נ"ה.
 וכן, דף כ"ח סע"ב, השד"ה אות מ"ז.

[עד:]

ולזווג פרצוף חג"ת הנז'

אֵי־הַיְהוּדָה

ולהמשיכם לתרין מזלין ולזווג התרין מזלין

אֵלְךָ יוּד הַיְהוּדָה וְיִוֵּן הַיְהוּדָה

ולהמשיך המוחין לפר' חכמה דבינה (חול) דזו"ן דא"ק, שבתוך חכמה דבינה (חול) דא"א, שבתוך בינה דאו"א, שהוא חב"ד דפר' הכולל (כללות) דבינה (חול) דאו"א וישסו"ת, ולזווגם (נשיקין)

אֵי־הַיְהוּדָה וְיִוֵּן הַיְהוּדָה

[להוריד הטיפה דכללות בנפרד. יחוד גופא בגופא.]

ואימא מעלה מ"ן שהם חכמות וחסדים, לאבא (חילוף דפנים),

ואבא ממשיך מ"ד שהם בינות וגבורות לאימא. [כניסה בצלמים.]

ולהמשיך המוחין הנז' לבינה דבינה (חול) דזו"ן דא"ק, שבתוך בינה דבינה דא"א, שבתוך בינה דכללות דאו"א וישסו"ת שהוא חג"ת דפרצוף דבינה (חול) דאו"א וישסו"ת, והם ישסו"ת הראשונים. ולזווג כל הפרצופים הנז' (העברה הטיפה ליסוד דאימא ותבונה)

אֵי־הַיְהוּדָה וְיִוֵּן הַיְהוּדָה

(לידה א'). ולהמשיך המוחין הנז' לחב"ד דישסו"ת הב', והוא מ' דצלם, ושם נשאר שורשו.

ושארית המוחין לחג"ת דפרצוף הנז', והוא ל' דצלם, ושם נשאר שורשו.

ואז מסתלקים חיות ואורות דחצי התחתון דת"ת ונהי"ם, ועולים בחצי העליון דת"ת דישסו"ת. ושארית המוחין [צ'], להמשיכם לנה"י דפרצוף הנז'. (ניתוק הנה"י דטיפה גופנית, לידה ב')

ועתה יכוין להחזיר המוחין דפנים דאחור למקומו^(א), ולהמשיך המוחין דאחור ופנים דפנים מלובשים בשם בוכו לאחור ופנים דפנים דנוק'.

מִלְךְ

מלכות דאחור ופנים דפנים ופנים דאחור לכתר דנוק' דניקוד הנז'

פנים דפנים	אח' דפנים	פנים דאח'
אֵלֶּיָהּ	אֵלֶּיָהּ	אֵלֶּיָהּ
יְהוּדָה	יְהוּדָה	יְהוּדָה

בּוֹכּוֹ

ג' כלי כתר דנוק'

יְהוּדָה וְיִוֵּן הַיְהוּדָה וְיִוֵּן הַיְהוּדָה
 יוד, יוד הא, יוד הא ואו, יוד הא ואו הה
 י, יוֹדָה, יוֹדָה, יוֹדָה
 ונגדלת הנוק' כשיעור המלכות שלה

א. א"ה עיין בס' עלי נהר די"ז ע"א אות נ"ב וז"ל ומ"ש ולהחזיר המוחין דפנים דאח' למקומו ר"ל שהצלם דיש"ס שעלה בסוד מ"ן הוא עולה למ"ן מלבד הכלים (לבושים) דנה"י דיש"ס שגשוארים עומדים ע"ג רישא דז"א ועתה מחזירים את הצלם לכליהם והם הנה"י וזהו למקומם עכ"ל. כלומר, פנים דאח' נשאר ע"ג רישא דז"א בשלב ראשון. אח"כ, כן נכנסים לנוק', יחד עם אחו"פ דפנים.
 ♦ ע"י שע"ר ח"ב ש' קכ"ג, יעו"ר מצדדים בפנים של ז"א רק לאחר שנבנה הפנים שלהם, בבא"י.